

Door het loslaten van mijn eigen wil,
 Vervult - als zomerbode - wereldwarmte
 Mij geest en zielenwezen;
 In het licht mij te verliezen
 Gebiedt mij nu het geestesschouwen,
 En krachtig maant mijn dieper weten:
 Verlies je, om jezelf te vinden.

Sterf en kom tot leven

Jezelf verliezen, is de boodschap van deze weekspreek. Het ultieme zelfverlies reikt tot over de grens van de dood. Hoe kan een spreuk waarin het gaat over warmte die de mensenziel vervult, tot aan die grens gaan? In oude mysteriën moest de mens die zocht naar wie hij was, zich overgeven aan de mysteriemeester die hem in een beproeving tot aan de poort van de dood voerde. Voor de moderne mens is het leven zelf de proef die je door ervaring en beproeving meester leert zijn over je eigen leven. Hoe langer je leeft, hoe bedrevener je daar in wordt. De eerste stap is die van het stadium van de vuurproef waarin je leert de sluiers van het noodlot te verbranden, doordat je weet: ik ben meer dan wat me overkomt. Ik verlies me niet in de duisternis van het bestaan, want ik vertrouw op het licht in de wereld van de geest. De tweede stap is de waterproef. Het is de zekerheid die je door de vuurproef leerde. Je hoeft niet kopje-onder te gaan: 'Luctor et emergo' - Ik worstel maar kom boven. De derde stap is de luchtproef. Doordat je geleerd hebt de wereld los te laten word je vrij in je handelen, ontstaat er ruimte voor inspiratie en het nemen van goede besluiten. De winst van het 'loslaten van de eigen wil' is letterlijk: tegenwoordigheid van geest.

Deze spreuk belooft geen wonderen. Het is een stap op een leerweg van jaar tot jaar, waarin de weekspreuken winnen aan betekenis en kracht. Deze spreuk bouwt voort op de Pinksterspreuk van vorige week: "Wanneer een goddelijk wezen, zich met mijn ziel verenigen wil..." De geesteswereld wil zich met de mensenziel te verenigen en zegt: Kom, laat de zwaarte van de wereld los. Laat ons je helderheid schenken. Wij zijn je tegenwoordigheid van geest.

Goethes gedicht: Selige Sehnsucht – Zalig verlangen, gaat over jezelf verliezen om tot leven te komen. Het gedicht eindigt met de strofen:

Nicht mehr bleibest du umfängen
 In der Finsternis Beschattung,
 Und dich reißet neu Verlangen
 Auf zu höherer Begattung.

Niet meer blijf je nog verborgen
 in de schaduw van de nacht,
 verlangend naar een lichte morgen
 waar een nieuw bestaan je wacht.

Keine Ferne macht dich schwierig,
 Kommst geflogen und gebannt,
 Und zuletzt, des Lichts begierig,
 Bist du Schmetterling verbrannt.

Geen verschiët doet je nog vrezen,
 Vlinder. Je vliegt onvermoeid,
 om één met het licht te wezen
 tot je in het vuur verschroeit.

Und so lang du das nicht hast,
 Dieses: Stirb und werde!
 Bist du nur ein trüber Gast
 Auf der dunklen Erde.

En wie deze roep niet past:
 Sterf en kom tot leven!
 Wordt als ongenode gast
 Hier geen troost gegeven.

Goethe schreef in 1814-15 rond zijn 60e levensjaar een bonte reeks gedichten geïnspireerd door de 14^e-eeuwse Perzische dichter Hafez, waar dit gedicht onderdeel van is.